

49. szám.
December 6-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tetszete engemet vigyazatra figyelmeztetnyi, hogy elenem már izs sokan föllipnyi kiszülnek jövő képviselő választásra elen-candidatusok. Csinyalyam valamit.

No hat csinyalom aztat, hogy leirom egy napot képviselői ílet mulatsagabol.

Regel koran hit órakor fölibredem: az az, hogy nem ibrednim biz én, hanem piros hajtokas nemzetszolga rangatya labamat, is köszönteti elnök ur nevében: id hozta három törvinjavaslatot; egyik budget, másik vasut, harmadik nemzetisigi törvin modositvany: ezeket kilencz óráig tesik megmagolnyi, mert lesz nagy cor-repetitio. — Szervusz! — Tiz arkus penzumot megtanulnyi, a kinek fele algebra, másik fele geometria, harmadik fele chemia! Muszáj. Fölkelek, neki fekszek; az alat mig keresztül olvasom csak harman csataban eleset özvegy aszonyok gyünek hozam forintot behajtanyi tülem saját maganak alitando emlikszoborra. A nem izs sok. Hozatom kávit; kezdem kalkulalnyi is regeliznyi: azon veszem izsre, hogy se kavi, se budget nem akar izlenyi, perse mert tollat,

kiflit hun tintaba, hun kaviba martogatom, s az ugy nem jó. Felit se nem tudom leczkinek, már üti kilencz orat. Szaladom gyülizsbe. Kapunal varja ram másik nemzet szolgál: nyomja markomba új penzumot közös nyugdíjakrul, megyek fel pítarba, harmadik nemzetszolga boldogit egisz nyalab aureus calculussal orszagozs kölesönbül, kívül én nem kapom semit. Mikor beakarom osontanyi terembe, mosolygo utonallo keresztülteszi előtem csankoját, is mutatya nyugtatvanyt „klub“-bul. Fizetet velem öt forintot. Odavan nyocz forint, is mig nem etem semit. Odaben az alat valaki jó megmelegitet helemet; a mi nagyon jól esik; megköszönök neki s foglalok helyet. Akor három ora hoszat halgatok, mit beszilgeti barátom Miletics egy konc teleirt papirosal egymasnak; hun papiros neki, hun ő papirosnak. Nekem azt halgatnyi kel. Mikor elhagyta, akor rakezdi másik barátom Miletics (huszonharmat ismerem Mileticset) is ugyan azt elolvas nikem csakhogy mas papirosbul. Anyit kivehetem belüle, hogy apam teremtsit szidnak, hogy fenyegetnek, mingyart kidobnak magam udvarabul; ugy irzek magamat, mintha csipne

valami, is nem szabad megvakarnyi. Kezdi lasankint hasam korognyi is ujab nemzeti követelésekkel előalnyi. Kiszököm buffetbe, hogy majd falok valamit. Két pokroc közöte megfog két consortium is galliromon kapva elkezd mind a kető magyaraznyi a maga vasutyat is adig kiabal egyik az egyik fülembé, másik a másik fülembé, mig meg nem esküszök rá, hogy irtem mar mind a ketőt; valahogy kiszabadulom buffetbe; kirem kicsi sunkat. Adnak nekem aláirasi ivet, hogy mig nem fizetem buffet személnetnek dukalo subsidiumot novembere. Fizetem forintot. Leülök sunka meli; kezd elnök odabenn esengetnyi veszekedet modon idekün. Az izs tolvaj volt, a ki föltalált esengetyüt per telegraf. Ot kel hagynom sunkat, szalanom vissza terembe; talantan van szemilezs szavazazs? — Had beszil Macellariu. Is azt nekem kel halgatnom megint egy orajaig. Azutan csakugyan szemilezs szavazazs van. Ram kertüli sor, csak „T“ betüben Adig kel otan ülnöm. Mire kiszabadulok, szaladok kocsmába, akora mar Alfabet korabi betüi mindent megetek elülem; mig csak salzkipflit se kapok mar. „S“ betü azt izs lefoglalta. Nekem kel ebidelnyi hideg heringet. Megeszem, csak azirt, hogy U, V, és Z betüknek a se maragyon. Mikor megvan, vissza megint országgyülsibe; ot nigy oratul kilencz óraig folyvast budgetet pertraktalunk; szazötven gáz kandelaber melegiti poklot körülötünk, hogy tojas megfözne zsebünkben. En azon magamban tanakodom, ha lesz vige ülizsnek, mit valaszak, szinhazba menjek-e balet nyers husban gyönyörködni? vagy Frohnerba, sült husnak tapsolnyi? Kilencz órakor elnök hazaereszt. Akarok kaputomba bujni, lerangatnak rulam: hat osztaly mit vitett? Alo marsch osztalyba! Ne tesik pedig azt hinyi, hogy az azirt osztaly, mert ot valamit osztogatják, hanem hogy ez alat megint született valamelyik miniszternek egy kis törvinjvaslat magzatja: a fölöt kel konzultalnyi, hogy fiu-i, vagy leány. Fil tizenegyre ebantunk vele. Ipen akor oltogatnak lampasokat szinhazban; kocsmakat pedig mar bezartak. No legalab elmegeyk kluba, s ha mar se szinhaz, se vacsora; legalab esi-

nyalunk tarokpartiet, is kedvünkre magunkat kitarokozunk. Hat a hany kartyazó asztal van klubban, egyiken aláirasi iv nipnevelisi egyletre, masikon felszolitas nőnemü lengyel hazafi concertyre harmadikon nőnemü lengyel hazafi concertyre harmadikon kilutrizni valo stikolás; a melikre ranizem, ara fizetnyi kel: it egy forint, ot két forint, amoda ötven krajezar, utolyara csak leülünk, kezdem osztani, csinyalnak ultimot, fizetem huszonhét piczulit; akor eezere csingilingi! hat e micsoda esuda megin. Klub-elnök jelenti tiszteletel, hogy tartja conferentiat. Aba kel hagynyi mulatsagot, is ijfil utan egy oraig halgatnyi Zichy Hermany et consortes szip bucsuzatoját in puncto pensionis. „De mar ezt nem fizetek! De mar ezt megeszem!“ De töbiek csak adig-adig esilapityak nekem: „nyehaj, nyehaj!“ mig aba is meg kel nyugonom. Akor aztan mehetek fektünyi. Fizetem az napi öt forint huszonöt krajezarombul tizenhat forint is tizennyolez piczulit, a nélkül, hogy csak egy harapás tehetem volna irete kiflibül, sunkabul, Dobrsanszkybul vagy Zichy Hermanbul is egyik efile pecsenyikbül. S ez mas nap, ilendő mutatiokal is variatiokal megin igy megy.

Tesik atalolvasnyi ezt levelemet orszagban, tudom hogy elmegey kedve sok kipviselhetném embernek, masnak kipit viselnyi.

Tesik azt is hozaja tenyi, hogy uj hazszabalyok szerint jövöre katalogus fog olvastatnyi gyülis elejin, gyülis vigin, s kinek lesz absentia haromszor, küldetik haza s három esztendeig nem valaszthato. Is pedig akor sem igy lesz, mint most, hogy mikor studiumbul felelnyi kel, mindig első eminensek Deak, Tisza, Ghyeczy feltartanak ujaikat; hanem elnök fogja felszolitalanyi padbul, kit neki megtetzik: „Domine Dongodi, dicat mihi, quid seit ex studio?“ s ha azt fog mondanyi: „non sum paratus“ — „habet tertiam; — sequens nebulo!“ — is igy vigin egisz padon. „Clamantes“-ek pedig jegyeztetnyi fognak is kapjak carcert. Is igy lesz am jövendőre. Ezt tesik, kirem köztudomasra jutatnyi.

Alazatos szolgálja
Tallérossy Zebulon.

Egy törvényjavaslat tragoediája.

Az akadémiai pályázaton megbukott vele

Junius Brutus.

Történik egy ekléziában, a hol az a legnagyobb úr, a ki a harangot huzza. A többi szereplők veressipkások ugyan, de se nem a 3-ik, se nem a 9-ik zászlóaljából valók. Aztán meg nem is jakobinusok. A mellékszereplők olyanok, a kik ezeknek kezét csókolnak. Egy rebellis chorus.

Harangozó. A gazdasszony épen most jelenti nékem,
Hogy ott künn egy árva várakozik éhen.
Szeretne bejönni, csakhogy szegény, nem mer;
Mit csináljon vele a keresztyén ember?
Nincsen apja, anya, gazdátlan maradt ránk;
Mit mondanak hozzá, hátha felfogadnánk?
Beereszszük-e hát, vagy csak ott künn hagyjuk,
Hogy megegyék kutyák, hollók, szarkák, varjuk?
Chorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

1-ső vörössipkás, egyuttal első hegedős. Mit? a mi fész-
künkbe idegen tojások?

Ejnye, kérem szépen, a mi sok, az már sok!
Instálom alásan magas felsőházat,
Ily indítványt tenni még is csak gyalázat.
Itt ugyan nem illik beszélni gorombán:
De ha pap nem volnék, mindjárt káromkodnám.

Chorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

2-ik vörössipkás kalocs-nyiban. Szivem nagyon sajog,
szememből köny csordul,

Látva, hogy a világ fejtetőre fordul.
A kik karon fogva jártak eddig velünk,
Most fogkicsorgatva fordulnak ellenünk!
Ki látta valaha, hogy még főispány is,
Főrend is, mágnás is legyen liberális!
Ha az így megy: akkor mához három évre,
Pápa legyenek, hogyha nem lesz világ vége.

Chorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

3-ik vörössipkás. Hiszen ez a gyerek egész fésületlen,
És még nevelésről szól a nevetlen!
Ruhája sincs tisztos, valóságos Ábel,
Ily magas urak közt hát nem presentábel.

Chorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

4-ik vörössipkás. Bizony desperatus historia már ez,
Mit mond ehhez Anto Nelli és Gonzáles?
Minden megvolt eddig, ha azt mondtuk: „fiat,“
Orránál vezettük aristokratiát.
S most egy piros reggel csak arra virradunk:
Hogy ők ugysis mennek, hogy ha mi maradunk.
Chorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva

5-ik vörössipkás. Beszélék logicze és filosoficze.
Tanu rá Gömörben falu Gicze, Licze,
Teleologicze, és diplomatieze,
Zsendicze, csevicze, itcze, reczeficze.
Ennél fogvást, tehát, ergo, ehhez képest:
Kergessük el onnan azt a hitvány éhest.
Bhorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

6-ik vörössipkás. Ha olyat tennének abba a törvénybe,
Hogy minden pap bukják házasságörvénybe:
(Pedig elébb utóbb megtörténik az még)
Nem bánám ugyan: de ellene szavaznék.
Most is hát azt mondom, — bár a gyerek nem rut:
Bot kell annak, kérem, korbács, virgács, ebrud.
Chorus. Ajtó kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

1-ső vörössipkátlan. Én bizony soha sem pártfogolom
eztet,
Nem azért hordok én hátamon keresztet.

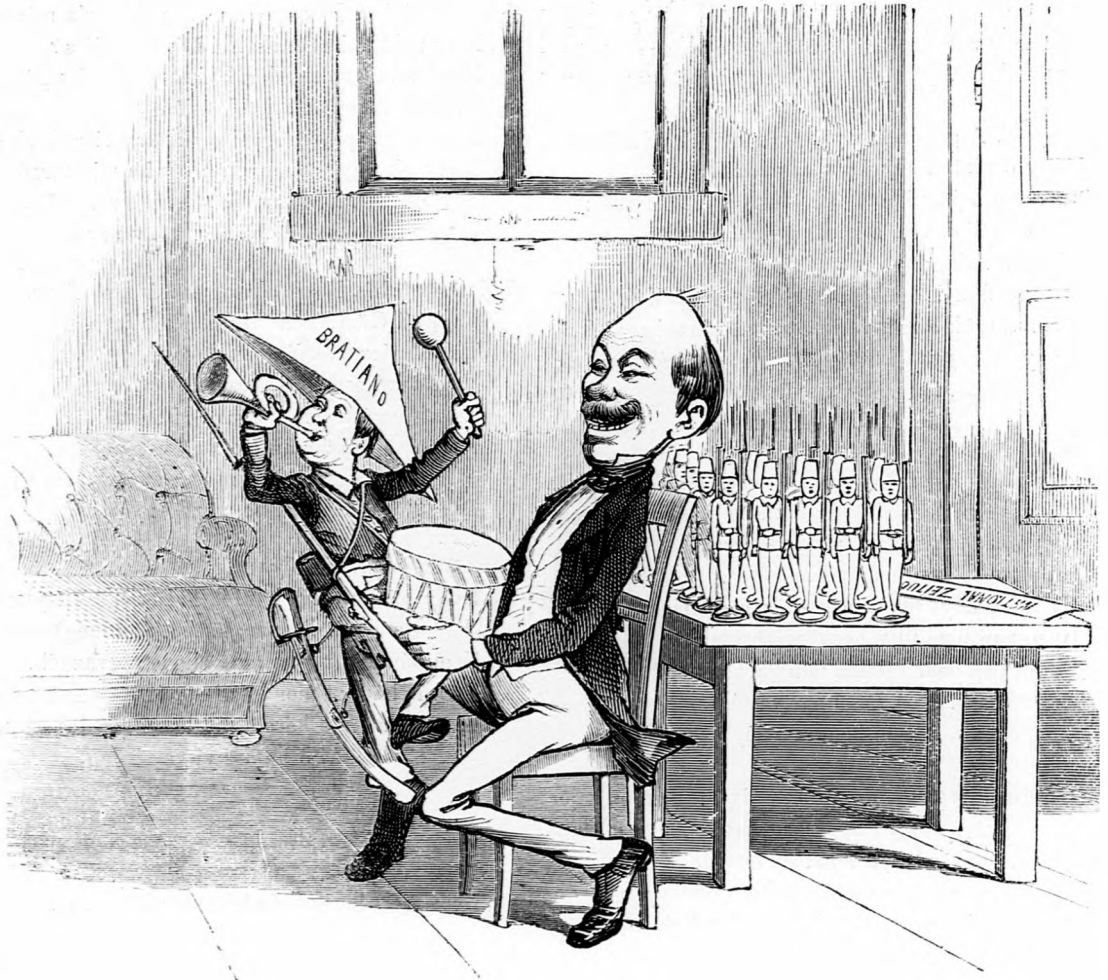
2-ik vörössipkátlan. Szomorun látom, hogy méltóságos
főrendek
(Oh hogy nem mondhatom szemetekbe: „kendtek!“
Himmeldonnerwetter tausend elementek!)
Respectiv eszeik mind pokolba mentek.
Hadd vigye az ördög azt a vén gyereket:
Meggzavazok neki egy vajjas kenyeret.

3-ik vörössipkátlan. Adta beste kölyke! ugy is mind
hiába!
Jöjjön hát be, nem bám, de csak a konyhába.

4-ik vörössipkátlan. Ugyan, majd mit mondok, ejnye a
patvarba!

A lármas kedvencz.

I.

Hottó, Rösszl! hott!
Geh' mer in die Stodt!

Hát nem elég jó lesz annak a pitvarba'?

Chorus. Ajtó, kapu nyitva tárva,
Jöjjön be a szegény árva.

1-ső vörössipkás. Minthogy főrendeknek nincsen kegyeleti,

E szent hely iránt, mely méltán megilleti;

Miután eszökbe az nem akar jutni.

Hogy ez itt muzeum, és nem holmi putri;

Minthogy régiségek nem respektáltak

És módosítványok ledorongáltak,

S hiába van minden törekvés, gravámen;

Ámen!

II.

Adta rosz porontya! Nem megmondtam, hogy ne dobolj, trombitálj olyan nagyon! Mind nyakamra csődítetted vele a szomszédokat!

A szép pék leányak.

(Egy alumnista ábrándja)

Szép vagy lányka . . . tejárezdora írva
 A legdicsebb hajnal szende pirja :
 Szép homlokod s ábrándos két szemed
 Fönségétől megfosztá az eget ;
 Ajkaidon s hó színű kebleden
 Szendereg a legtisztább szerelem.
 Szép vagy lányka . . . s nem is teremt ilyet,
 Csak mámoros költői képzelet,
 S ez is akkor, ha égi angyalok

Legszébbikén merengve andalog,
 Vagy ha tündér álmok közt lebegvén,
 Megpihen a legszebb lányka keblén.

Szép vagy lányka . . . s rád tekintni félek :
 Szemeidtől elolvad a lélek, . . . ,
 S mégis mégis . . . zavart tekintetem
 Ablakodnál néha ha feledem :
 Ittas lelkem alabastrom karod
 Mellett nyugvó veklyiken andalog.

Egy negyedéves alumnista.

Vigyázzatok!

HA MAGYATOKRA DÖNTITEK
TITEKETIS ELTEMET

Ha magatokra találjátok rántani, mindnyájatokat eltemet!

Jobb párti értekezlet, ott, a hol, a mult hóban . .

vagy is

Bohózat egy felvonásban

ily cím alatt :

„Követet keresünk.“

Játszó személyek : } Elnök,
Néhány választott rend tagja,
Egyes községek meghívottai
Egy hivatlan műkedvelő.

Szintérül szolgál egy szoba belseje, melynek ajtajából terített asztalokra láthatni.

Elnök. Tisztelt értekezlet! Mi ugyan már, miután tisztességesen megkínálgattuk volna egymást, folyó hó 7-ikén a választott rendek körében eljárás követségével, — jól tudjuk, kit kell önöknek közülnünk választani; de azért a nem avatottak kedvéért és multságára, ezt a dolgot ismét újra kezdjük. Önök ugyan szabadon választhatnak akárkit, a kiből a bizalom összpontosul, — azonban azt mégis megvárjuk minden becsületes embertől, hogy annak személyében, kit mi a választott rendek gyűlésében magunk közül kijelöltünk, megnyugodjék, mert uraim az a főkérdés, ki fizet nyolcz ezer forintot? Nekünk ugyan van most is követünk, a ki meglegedésünkre képvisel minket, — de hát nem akarja ide adni az egyik tanyáját, — tehát ő róla többé szó sem lehet.

Mindnyájan. Igaz! szó sem lehet.

Elnök. Ugy-e uraim nekünk minden áron kell a nyolcz ezer forint?

Mindnyájan. Ugy van! Nekünk minden áron kell a nyolcz ezer forint.

Egy hivatlan műkedvelő (rekedt hangon az udvarról.) Jól beszél ott benn az az ur, mert mi a párt érdekében igen sokat akarunk enni, — pedig már most is ihatnám.

Elnök. Tehát uraim nyilatkozzanak, ki fizesse a nyolcz ezer forintot.

Mindnyájan. Éljen X.! mi szeretjük őt tehát ő adjon nyolcz ezer forintot.

X. Uraim! bocsánat, nekem ugyan volna, de mit mondanának hozzá élő, és ezután születendő gyermekeim? Hanem ajánlom azt a másikat ott (egy választott tagra mutat) az adjon nyolcz ezer forintot.

Az a másik (érzékenyen.) Uraim nekem nincs.

Elnök (a választott rendekhez sugva — no mindjárt czélnál leszünk; — fen hangon.) Uraim nincs tehát más hátra, mint egy harmadiknak kilátásba helyezett 8 ezer forintját kell elfogadnunk, s reá az embert

is a ki adja; de azért önök szabadon választhatnak, mert mi az önök szabad akaratát tiszteljük. Vegyük tehát apróra a dolgot. Ez a kérdés: Kell-e a 8 ezer forint, s reá azon ember, a kit mi akarunk? K . . . i követege meghívottait fel sem szólítom, mert onnan elv barátaink mind itt vannak, a kik vannak, e három pedig szóra sem érdemes (magában, mit is ér az, ha csak hárman tudnak lenni). De mit mondanak a többiek? Rendre egymás után most mindjárt nyilatkozzanak.

T. meghívottai. Mi, uraim meglegedszünk ama bizonyos követtel, — ha egyik tanyáját nem adja is ide. Egyébiránt mi csak annyi vagyunk, mint egy piezi „légy“, mi azért nem is tudnánk megenni azt a nyolcz ezer forintot, s reá még azt is, a ki adja.

I. egyik meghívottja. Uraim, mi a nyolcz ezer forinttal majd csak elbánnánk; de mit csináljunk a ráadással? mert nem hiszem, hogy a honmaradtaknak étvágyuk volna hozzá.

Másik meghívott (közbekiált.) Mit beszél itt Cs. Hát nem ismernek engem az új kor Saturnusát? Nincs étvágyuk a honmaradtaknak? No majd csinálók én! Ha nem jönnek pedig meg? Akkor lenyelem magam mind a kettőt.

P. meghívott (vontatva előlép.) Uraim! azt mit I. barátunk megtesz, azt én is hajlandó volnék megtenni; de „félek a gyanu pertől“, hogy tudni illik nem bírjuk megemészteni.

N. nevében Y. (mellét verve). Én jót állok h allgatóim étvágyáról.

Két hallgató a háttérből. De bizony abból nem eszünk.

Q. egyik lelki öre. Miután hiszem, hogy ama nyolcz ezer forint bizonyosan valami elkéssett péterfil-lér lehet, a test is katolikus lévén, — én mindkettőt örömmel beveszem.

Ugyanonnan a másik lelki ör: (jobb sorsra érdemes resignatióval) Isten neki! én bele nyugszom Részemről mindent megteszek, csak kalendariumot ne bizzanak rám eladás végett, — mert erre már nem vállalkozom.

Q. jegyzője (roppant étvágyat mutatva.) Uraim én városunk nevében mindent megeszem, csak tessék elémbé adni.

Ugyanonnan az ifjabb —i (fejét rázva.) Nem tudom, hogy eszszük meg! Bizony nem tudom hogy eszszük meg!

Ugyanonnan az öreg —i (a kályha mellől.) Kémény hus lesz biz ez nekünk, pedig gyengék már a fogaim.

(Az ifjabb —i azonban karon fogatik, s a színlak mögött ékes beszédek által, felpapramorgóztatván, midőn kijő, nem rázza többé a fejét, s a derekát, a választott rend tetszése mellett beadja. Ekképen a pénz-és hűség a színpadról lefordul.

Egy hang a háttérből. Uraim tessék jöni, tegyük meg a próba evést.

A függöny legördül, s a szereplő és néző tömeg egyenlő akarattal kigördül.

Kandalló mellett.

(Képzeli Junius Brutus.)

(Vége.)

Az olló csendesen előbotorkázott s meghajtotta magát.

— No hát most már ketten csak megnyirhatják azt cicerót, szolt a vékony ur s magunkra hagyott.

S denique megnyirtuk a cicerót, mely annyira megnyerte a magas körök tetszését, hogy harmadnapra kineveztek titkárnak a sajtóbureauminiszteriumba.

Ez most hát már biztos állás, erre talán meg is lehetne házasodni. Ergo menjünk lánynézőbe.

Egyszerre Párisban találtam magamat egy góth modorban épült teremben. A magas ablakok ólomkarikákba foglalt üvegén keresztül szelid holdsugár szűrődik keresztül s megezüstözi a terem ódonszerű bu-torait.

A nehéz fekete ajtó megcsikordult s rajta egy piros pozsgás leányka lebbent be, mint valami álomszerű tünemény. Hőféhér kötény volt elébe kötve s mosolyogva dobott egy főzőkanalat a masszív asztalra. Azzal minden teketória nélkül felém futott, s a nyakamba borult.

— Servus Abälard — így mosolygott felém, — azért, hogy most olyan házias kosztümben látsz, ne gondold, hogy el nem készítettem a görög penzumot. Sőt a feladott diss ertatiót is megcsináltam a kriminális jogból az Avenir National számára. Mindjárt fel is olvasom.

— Ahá, — gondoltam magamban — ez a Heloise engem Abälardjának vél. Hagyd el, kérlek, — válaszolék fáradtan végig heveredve egy ruganyos balzacon, ép az imént hallottam egy görög penzumot, még most is borsószik a hátam a végétől. A mi pedig a kriminális értekezést illeti, ahhoz épen most magam voltam az illuztratiót képezendő. Ez ujságírást pedig elég volt megkóstolnom, hogy örökre elmenjen tőle az appetitumom. Hadd el, Heloise s inkább jutalmazd meg kinszenvedéseimért.

A kis leány mellém ült, átölelte nyakamat, forró lélekzetét éreztem arczomon s egyszerre oly forró csókot nyomott az ajkamra, hogy — rögtön vége lett a szellemi utazásnak.

Egyszerre ott találtam magamat újra a kandallónál, a hamvadozó tűz előtt s mérgesen csaptam falhoz a csonkig égett szivardarabot, melynek forró lehellete lengett arczomon és forró csókja égett ajkamon.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (No már mostan elmennek a hon atyái nem sokára.) Már hiszen asszony, ki hogy : egyik nem sokára, másik meg nagyon sokára.

— — (Hát apjuk, a nyugdíjakhoz mit szól kend?) Hadd el, gúny-díjak azok, nem nyugdíjak.

— — (Olvasta kend? Egy szegény munkás a háztetőről leesett.) Baj biz az, új költsége lesz az országnak. (Hogy-hogy?) — Hát a ki magasról esik, annak penziót szokás adni. (Az ám, ha ur, de nem ha munkás.)

Az országház előtt.

Első táblabiró. Ebben a házban mostanság valósággal „cum vapore“ dolgozunk.

Második táblabiró. Pedig aligha nem lenne jobb, ha „cum spiritu“ dolgoznánk.

Jobboldali számolástan.

1, 2, 3, 4,

Mindig elégedett légy

5, 6, 7, 8, 9, 10.

Nyugdíjakra sok a pénz.

 Folytatás a melléklapon.

Pest. 1868. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Polák.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)